

## Giữa Đường Phan Thiết Mũi Né

Mình, tên của người-bạn-ấy,  
tôi thêm huyền thành Minh.  
Nàng ngó khắp xung quanh:  
"Anh đúng là dễ ghét!"

Tôi, thật tình không biết  
sao gọi Minh, không thương?  
Chúng tôi ở Hàng Dương  
giữa Phan Thiết - Mũi Né...

Thấy mắt nàng đắm lệ,  
tôi chỉ nàng...xung quanh:  
Em giống như Mông Mênh  
anh yêu em Bát Ngát!

Tôi lau nàng nước mắt  
tôi hôn nụ cười nàng...  
Một chiếc xe chạy ngang  
có bàn tay vẫy vẫy...

Rồi kể từ buổi ấy  
nàng với tôi, một đôi,  
ở đâu cũng là trời  
ở đâu cũng là biển.

Nhưng nàng vẫn đay nghiến:  
"Anh dễ ghét quá nha!  
Mai mốt anh mà già,  
em đâu còn trẻ nữa!".

Hình như nàng mắc cỡ  
bàn tay ai vẫy kia  
Tại sao không phải khuya  
bữa đó, Hàng Dương nhỉ?

Đã, đang hai Thế Kỷ,  
mùa Xuân lại trở về...  
Biển trời không phải quê,  
tôi nhớ Hàng Dương quá!

Biển trời đây xứ lạ  
tôi nhớ quá người quen  
nhỏ tuổi, coi như Em  
tôi gọi Mình mãi mãi...

Nhã Ca thời con gái  
có thơ thật là buồn:

*"Tôi làm con gái  
một lần qua đây  
rồi không trở lại  
ôi mùa Xuân này!" (\*)*

## Trần Vấn Lệ

(\*) Thơ Trần Thy Nhã Ca, đăng ở báo Hiện Đại...hồi xưa.



ReplyForward